

První sen miminka

Nejsem odborník, lékař, či dětský psycholog, jsem jen člověk, co se jen tak po ránu zamyslel. Vzbudil jsem se s nějakým snem v paměti. Postupně mizel a já jen bádal, co to bylo za kravinu. Sny jsou spletnice vzpomínek, zážitků, možná i představ. Ale tak zkomolených, že se často člověk vzbudí a nechápe, že jeho mozek dokáže něco tak stupidního vysochat. A tak přemýšlím nad první ranní cigaretou, v sedě na turka na posteli, přemítám o snech. Výjimečně si zapaluji druhou cigaretu, neb mne napadlo, kdy má člověk první

sen. Uvažuji, co se děje v hlavičce miminka. Začala mne ta myšlenka bavit, usmíval jsem se u ní. (Možná to pramení z vědomí, že moje maminka, povoláním porodní bába, mi tam shora poslala vzkaz).

Nechci polemizovat o myšlení mrňouska před porodem. I když, kdy začne človíček přemýšlet, kdy se mu začínají zdát sny? Ale co vím, je, že dítě po porodu nějaké myšlenky ve spaní má. Pamatuji si čerstvá miminka mých dcerek,

a z ničeho nic se přihodilo, že začaly ve spaní plakat. Nebyl to hlad, nebo plná plenka. Stačilo pohladit a dítě se uklidnilo. Byl to jen sen. Ano, sny jsou snůškou fantazií, tvořených zážitky a představami.

Jsem dospělý. Zdají se mi, jako každému, sny. Většinou je člověk zapomene hned po probuzení. Nastává WC, koupelna, dohledat dvě alespoň trochu si podobné ponožky a odjezd do práce. Vzpomínka na ranní sen sublimovala někde do vesmíru a můj mozek se zabývá problematikou dopravních předpisů a tak dál.

Ale vraťme se k tomu miminku. Proběhne porod, dítě se křikem seznámí s maminkou a personálem porodního sálu. Ještě neumí říci: „Ahoj pane doktore“, „Jéje, čau maminko.“ Nebo „Teto sestřičko, jste taková bílá a proč nemáte pusku a nos, ale místo toho jen bílou věc?“ Má za sebou velmi složitý problém: „Sakra, jak se mám dostat na svět tak malým otvorem?“ Bolí ho to, mamku taky, ale to je miminku fuk! Chce ven! „Už mě to tady nebaví. Už chci ven a poznávat svět.“ To ale ještě netuší, jak to venku vypadá. V pozdějším stádiu těhotenství zaslechlo občas hádky, občas příjemná slova a většinou ten jeden měl hlas hlubší a ten druhý vyšší. Podvědomě tuší, že ten vyšší je mu bližší. „To bude jednou můj kamarád“. Říká si dítě, aniž by vědělo, že je to maminka. Prostě si ta bytost hladí břicho a povídá si s tím ukrytým zázrakem víc, než ten hlas hlubší. A ten zázrak to cítí.

„A jsem venku!“ Čučí, že není tma. Objevují se nějaké fleky v bílých pláštích. (Ale to ještě neví, že se to jmenuje bílá a plášť.) Zatím toho moc neumí.

A najednou slyší ten vysoký hlas. „To je ta kámoška!“ zaraduje se miminko, aniž by znalo slovo ‚kámoška‘,

ale cítí velmi silný vztah, a tak podvědomě otočí hlavu k tomu vysokému hlasu. Dostane pohazení, a ono je o hodně příjemnější, než to přes břicho. Je takové bližší. A teď ho ty cizí hlasy vezmou pryč od toho známého hlasu a tak začne křičet. (V překladu z miminkovštiny: „Já vás nechci, chci ten vysoký hlas, co znám!“). Personál porodního sálu jsou ale ošlehaní profíci, a tak se křiku nezaleknou. Přeměří veškeré parametry, zapíše je do porodopisu a vrátí tomu kamarádkovému hlasu. „To nic, miminko moje.“ Prohlásí ten příjemný hlas a hýčká miminko a miminko je spokojené.

Posléze nalezne hrbolek na těle maminky a instinktivně k němu cílí. Maminka pomáhá. „Jej, to je dobrota,“ říká si miminko, aniž by umělo vyslovit jediné slovo té věty. Je to jen pocit. „Naplním si břicho!“ říká si miminko, aniž by vědělo, že má břicho. Nekřičí, jen hltá a je mu dobře. Maminka je spokojená a hladí to mrně a je šťastná. Pojednou má miminko plné břicho a spokojené usíná.

Jaký je první sen novorozence?

Zatím jsou zážitky dosti rozporuplné:

Jak se dostat na svět, myslím, nic moc zážitek, bolest. Najednou je světlo a v něm barevné fleky. Zatím neví, co si o tom myslet. Odvlekli ho od toho příjemného hlasu, a když zakřičelo, žádná odezva. Ještě nezná dobro a zlo, ale tohle nebylo nic moc. Konečně u vysokého hlasu, co má ten chutný hrbolek, a to je fajn.

Člověk, již dospělý,

má přirozenou vlastnost si z nepříjemností vytvořit pozitivum. Například: Na vojně jsem zažil spoustu nepříjemných situací. A přesto je dnes vykládám kamarádům v hospodě jako veselé historky. Člověk nezapomíná, ale časem eliminuje negativa a vytváří si z nich pozitiva. A myslím si, že to máme od miminkovství.

Co se zdálo novorozenci u prvního spaní?

Teď budu hrát miminko. Tedy mluvit v prvním pádu.

„Jo, dostalo jsem se ven. Ta místnost smrděla dezinfekcí, nic moc. Pak si mne doktoři změřili a zvážili, ale vrátili mne mamince. To udělali dobře. Maminka voněla daleko líp a chutnalo mi to z toho hrbolku. To chci zopakovat. A tak můj první sen byl o světle, o barvách a o tom nádherném hrbolku.“

Když jsem se probudilo, krom té bytosti s vysokým hlasem a báječnými hrbolky, to už jsem si to nazvalo „maminka“, čučí na mne divný tvor bez výrazných hrbolů. „Aha, z toho asi moc mlíčka nebude.“ Sice si to mne k sobě tiskne a hladí... Je to takové hrubší hlazení, ale cítím, že kamarádkové. Čekám něco pozitivního. Představte si, ten tvor dal hlavu k hlavě mé maminky a mlasklo to. Nevím, co si o tom mám myslet. Ale najednou mne vznesl do výšky a dal svou hlavu k mojí a taky to mlasklo, docela mne to škrábalo a nevonělo to jako maminka. A pak se mnou houpá sem a tam, a mně se to líbí. A hlas měl povědomý. Už jsem si vzpomnělo. To je ten hluboký hlas, co jsem tlumeně slychalo

ještě u maminky v bříšku. A mělo to všude chlupy. Ano maminka má na hlavě chlupy, dá se za to tahat. Ale na hrbolcích s mlíčkem ne. Ten tvor měl chlupy i na rukách. Tak jsem se jalo je odstranit. Nazvalo jsem si to pracovní ,Táta'. Zatím jsem nevědělo nic. Táta, když jsem ho holilo na místě, kde měl mít hrbolky s mlíčkem, vydával podobné zvuky, něco jako já, když nemám v dosahu ty mňamka hrbolky.

Pak jsem změnilo názor: táta nebude zas tak špatná věc. Sice to nemá mlíčko, ale dají se tomu trhat chlupy. Cítilo jsem, že mě ten táta má rád a hladil mě, a když se loučil s maminkou, taky mě zase poškrábal, když dal svoji hlavu k mé. Jo, a při odchodu mi ten táta dal takovou chlupatou věc. Bylo to daleko menší, než táta, ale chlupy neškrábaly. A odzkoušelo jsem to, ale mlíčko z toho taky nebylo. Pak mi maminka zase ukázala hrbolek s mlíčkem. Ale bylo to divné. Vidělo jsem nejdřív bílé dveře (zatím nevím, že to bílé jsou dveře, ani nevím, co to je bílé). A pak najednou (aniž bych tušilo, co to je dvě) mám jiný hrbolek, stejně chutný, ale koukám na něco barevného. (Pro vás znalé, netušilo jsem, že koukám z okna do přírody.) Líbilo se mi to. Napuclo jsem si bříško a zdál se mi další sen. Už byl barevnější, mile škrábavější a už jsem začalo počítat. Jedno chutné mlíčko, bílé dveře, a druhé barevné. Jo, a už jsem vidělo ty tvory, co po porodu neměli pusy a nos, měli nos a úsměv. Ten sen byl krásný.

A každý den jsem poznávalo něco nového. Třeba, když

jsem nekoukalo z okna při hltání mlíčka, vidělo jsem jak hltá mlíčko kolega a maminka si povídá s jiným vysokým hlasem. A zase jsem mělo sen. O kamarádství. (Nevědělo jsem zatím, že existuje něco špatného.) Ono po tom mlíčku se tak hezky sní...

A pak se stalo, že mne ten v bílém bez hrbolků (později jsem zjistilo, že to byl doktor), a i ty v bílém s ukrytými hrbolky (sestřičky) vyhodilii s maminkou pryč. Přišel si pro mě ten, co se mu daly trhat ty chlupy a s maminkou mne naložili do pohodlných peřinek a nade mnou byly hračky. Houपालo se to se mnou a bylo to prima. A doma (to jsem se dozvědělo taky později, že se to tak jmenuje - domov) mi maminka zase podala ty chutné hrbolky a táta mne houपाल a já začalo na procházkách zkoumat svět.

Dnes už se umím pohybovat po čtyřech. Už vím, že jsem se nemýlilo. Má maminka je nejhezčí na světě a táta je

nejhodnější na světě. A když zdrhám z kuchyně do obýváku, vždycky mne někdo z nich chytí a radují se, a já si říkám, jaká je to zábava. A zkouším to pořád. A až budu chodit po dvou, to si teprve užijí. Už vím, že se pospolu jmenujete ,Rodiče'. Ale víte co? Až se mi jednou narodí miminko, bude také milováno. Úplně, bez okolků, zcela milováno.

Promiňte, moji milí čtenáři, za mé zamyšlení. Jen takový nápad. Při psaní tohoto příběhu jsem se často pousmál, občas rozesmál, občas i slza ukápla. Ale asi jsem chtěl všem dětem na světě popřát, aby byly milované a spokojené. Já to štěstí měl a mé dcerky a vnoučátka, myslím, také. Všechny děti to právo mají. Být milovány!

Tak zase příště, moji milí čtenáři. Nějaká hovadina mne určitě napadne.

Váš HyPulík

